

european women
in older age

Lifelong Learning Programme

Education and Culture DG

Kauno Moters
Užimtumo
Informacijos
Centras

Irena

Mano tėtis buvo mokytojas, mama – namų šeimininkė. Gimiau Kaune, Lietuvoje. Tėtis žuvo, buvo karys-savanoris, partizanas, kai man buvo 3 metukai. Mamai užauginti tris vaikus be tėvo buvo sunku. Buvau ištekėjusi, dabar jau 6 metai, kaip našlė. Turiu sūnų ir dukterį bei 2 anūkus.

Savo gyvenimu esu patenkinta. Laikausi nuomonės, kad geriau gėrėtis paukščiais, nei dejuoti, kad neturiu sparnų. Gyvenu tuo, kas realu. Mėgaujuosi gyvenimu. Kai pasijuntu pavargusi, išjungiu telefoną, važiuoju į mišką. Mano hobis – vairuoti automobilį, tuomet pailsiu, aplankau gražias vietas.

Metams bėgant įsitikinau, kad pats didžiausias gyvenimo variklis yra šeima. Laimingiausia buvau, kai ištekėjau, gimdžiau ir auginau vaikus. Manau, kad teisingai dariau, kad tuo metu rūpinausi šeima, o ne karjera. Skleidžiau gerumą nedarydama ypatingų žygdarbių. Kartais užtenka nebūti piktai, nusišypsoti ar išgirsti, ką tau sako.

Vaikystės prisiminimai labiausiai susiję su gamta. Žaviuosi gamta iki šiol, važiuoju į tas vietas, kur prabėgo mano vaikystė ir jaunystė.

Didžiausią įtaką man turėjo mama, labai ją mylėjau, įsiklausydavau, ką sako.

Svajojau būti aktore, deklamavau, vaidinau saviveiklos būreliuose, šokau.

Mano gyvenime nebuvo nė vienos dienos, kurią norėčiau išbraukti. Augau ir gyvenau tarp dorų ir darbščių žmonių. Vertybės buvo susijusios su žmogaus išlikimu, darbu, santykiais, jos atsiranda savaime, o gal ateina iš Dievo.

Šeima man reiškia viską, nei darbas, nei pinigai, nei daiktai nesuteikia žmogui laimės. Žinodama, kad turiu šeimą, jaučiu gyvenimo pilnatvę ir laimę. Dabar gyvenu viena, Sūnus gyvena Vilniuje, dukra – Amerikoje, bet mūsų santykiai glaudūs, mes mylime vieni kitus, ir jaučiame širdimi visi esame labai artimi, bet kartu ir savarankiški.

Mano darbas periodu tarp 40 ir 60 metų buvo labai įdomus, dirbau Žinijos draugijoje, daug įvairiausių paskaitų, įžymūs ir įdomūs lektoriai. Kasdienybė buvo kaip šventė. Keliuodavau, daug teko pamatyti, aplankyti. Turėjau sodą, auginau daržoves, gėles, pasistatėme namą. Šis laikotarpis buvo intensyvus ir prasmingas.

Smagu prisiminti praeitį, jaustis laiminga tuo, ką turėjau.

Mano gyvenimas nebuvo nei labai lengvas, nei per daug sunkus. Sunkumus stengdavomės išspręsti visa šeima, mano vyras buvo rūpestingas žmogus, rūpinosi savo šeima.

Būdama 55 m. amžiaus netekau darbo. Buvau dirbusi Lėlių teatre kasininke, Žinijos draugijoje. Atėjau į Moters užimtumo centrą savanore. Netrukus susidomėjau socialdemokratų partijos veiklą. Nė nepajutau, kaip vis daugiau ėmiau skirti savo laiko partijai. Esu iš tų žmonių, kurie skiria laiko pamąstymams. Mano darbas toks, kad daug laiko praleidžiu bendraudama su žmonėmis, išklausu jo bedarbystės problemas. Po to labai noriu pabūti viena, nenoriu jokios draugijos, vengiu žmonių kurį laiką. Atsigaunu lengvai ir tada man patinka dalyvauti visuomeninėje politinėje veikloje. Kai atsiduriu tarp žmonių, jaučiuosi lyderė. Kadangi esu LSDP narė ir grupės pirmininkė, LDSMS atsakingoji koordinatore, patinka organizuoti ir dalyvauti posėdžiuose, konferencijose.

Naudojuosi visomis šiuolaikinėmis komunikacijos priemonėmis, neįsivaizduoju gyvenimo be jų. Mano planai ateičiai? Aš neplanuoju, aš tiesiog gyvenu. Šiek tiek priešinuosi progresui, nenoriu būti jauna. Mano namų interjeras sukurtas prieš 40 metų, retro muzika, natūralus maistas. Dar katė Murfė, viena kita gėlė, žvakė teikia šilumos, kai namuose būnu viena. Gyvenimas lekia greitai, nemanau, kad gyvensiu po metų, kitų. Gyvenu šiandien, patinka gražiai rengtis, pradžiugina nauji batai, šalikėlis. O mirtis? Mirtis – tai įžengimas į amžiną spindesį“, kaip sakė V. Hugo. Ką patarčiau jaunesnėms kartoms? Kiekviena karta moksi iš savo patirties.

Irena Dranseikienė